

Miquel Gil, l'esportista

JAUME CURBET

«Com que feia 1,90 metres i pesava 63 quilos, per evitar de trencar-me, cap a fer esport s'ha dit. Vivia a la Devesa i al davant tenia les instal·lacions del GEiEG. Fou fàcil. Una malaltia nerviosa suposà que, en ingressar a la mili, m'enviessin a l'Hospital Militar, a observació. Al cap de dotze dies, un dissabte al vespre, arribà a l'Hospital Militar el doctor Peius Pascual, que tenia cura de la secció d'atletisme, i intervení perquè fos donat d'alta. Van estendre el corresponent certificat d'«Inútil total» i vaig anar a dormir a casa. A les cinc del matí vaig agafar, amb d'altres, el tren cap a Barcelona, on a l'Estadi de Montjuïc se celebraven els Campionats de Catalunya d'Atletisme. Al voltant de les deu s'iniciava de salt d'alçada; vaig superar totes les eliminatòries fins a proclamar-me campió. El corresponent títol de campió de Catalunya d'Atletisme porta la data del 23 de juny de 1935 i el d'«Inútil total», la de la vigília. I així, dos diplomes-títols, aconseguits en menys de dotze hores: "Inútil total" - "Campió de Catalunya»».

Miquel Gil
(*'Bolados efervescent's'*)

EL MEU RECORD MÉS ANTIC D'EN GIL ES pot remuntar a la fi de l'any 1941 i va ser d'una manera casual. Jo havia començat a treballar d'aprenent a la Impremta Ràpida, allà al començament del carrer de la Rutlla (avui desapareguda), i tafanejant un munt de paper imprès vell em va xocar de veure-hi una caricatura, amb el seu peu corresponent, del que vaig entrellucar que podia ser un esportista, i amb un xic de sort seria un futbolista, que era l'esport que a mi em delia.

Vaig llegir el peu, i no, no era un futbolista. Era un atleta del Grup al qual es recriminava, amb una punta d'ironia, que encara no s'hagués retirat de la competició. La revista era *El clarinet*, que es publicava a la nostra ciutat abans de la guerra, i la caricatura era de l'artista local Sifo.

Al cap d'uns anys, quan ell ja havia deixat l'atletisme de banda i estava treballant de ple a Ràdio Girona fent de cronista esportiu —en aquell temps això equivalia a dir que feia crítica de futbol—, jo el vaig conèixer i puc recordar que en les primeres converses ja li vaig deixar caure aquell meu primer record de la seva personalitat esportiva.

Ara, rememorant en els temps, recordo que em va explicar que ell no havia nascut aquí, i que de menut l'havien portat a Girona. I que de l'atletisme no en sabia res i que segurament si no hagués coincidit de viure a la Devesa, potser mai no hauria tingut res a veure amb ell. Però allà, a la Devesa, hi veia gent que feia esport, a més de jugar-hi a pilota, i va anar acostant-s'hi i com que les seves condicions atlètiques eren evidents —altura, cames llargues i un cos estilitzat— aviat el van engrescar per tal que s'afiliés a la colla, que era, ni més ni menys, que de la Secció d'Atletisme del GEiEG.

Això succeïa ben entrats els anys 30. Però les ganes, la il·lusió i sobretot l'esforç que hi va destinar, el convertiren en un rellevant atleta, no ja solament del Grup sinó que també a nivell de Catalunya.

Com la majoria d'atletes d'aquella època, en Miquel Gil es convertí en poli-facètic de l'atletisme; va participar en curses, llançaments i salts, però l'especialitat que més es va adaptar a les seves condicions físiques fou el salt d'alçada. I fou aquí on assolí el títol de campió català.

Després de la guerra deixa la pràctica de l'atletisme, però no deixa el Grup, al qual continua fidel col·laborant en el que

faci falta. Però la dèria per l'esport continua i ja que no ho pot fer directament, comença a dedicar-se a fer crítica i cròniques d'esport, amb preferència de futbol, ja que llavors era l'esport que primava. Primer de tot a Ràdio Girona, on aviat el seu programa era esperat pels afeccionats al futbol, tant pels que no havien anat a veure el partit com pels que sí que hi havien anat. Uns que així s'assabentaven del que havia passat, i uns altres que així contrastaven la seva pròpia opinió amb la d'en Miquel Gil i a cops els resultava que havien vist dos partits en comptes d'un de sol, perquè ja se sap que amb això del futbol gairebé mai ningú veu el partit com el veu el seu veí de tribuna. I en Miquel, potser per no haver-hi jugat mai, a futbol, en tenia una opinió força menys apassionada que els *forofos* i un criteri propi que feia que molts dels seus oïents no arribessin a estar mai d'acord amb ell, però no per això deixaven de sintonitzar-lo i qui sap si, en privat, acabaven per donar-li la raó.

Més endavant, i preferentment de futbol també, es convertí en cronista esportiu al *Gerona Deportiva*, a *Los Sitios* i a la premsa barcelonina. Amb tot això, en Gil Bonància es convertí en un *forofu* del Girona FC i convertí les seves cròniques en apassionats elogis dedicats a l'equip gironí quan anava bé i clares censures quan anava malament.

Jo recordo un fet succeït arran d'un partit d'aquells que es perden sense voler ni saber per què i llavors es recorre a l'ex-

cusa de carregar la culpa a l'àrbitre. Doncs bé, aquella tarda es va perdre el partit i l'àrbitre, senzillament, no va estar bé i es van carregar les tintes a la seva negativa actuació amb el mal encert que, com que era valencià, en Miquel no va tenir millor sortida que dir allò tan mal dit de «valencià i home de bé no pot ser», en clara al·lusió al «mal» que havia fet al Girona.

Allò l'obligà a fer una rectificació pública davant algunes queixes, però ben segur que, coneixent-lo com el coneixíem, la rectificació l'hauria feta igualment sense les queixes que hi van haver.

Amb tot i les bones crítiques que gairebé sempre en Gil havia fet sobre les meves actuacions com a jugador del Girona FC, no sempre prou justificades però tothora agràides, la consolidació de la nostra amistat va venir arran de la meva retirada com a jugador en actiu, quan el club em va preparar un homenatge, a l'estil d'aquell temps —era el 1956— i quan la directiva va demanar la confecció d'una comissió, en Miquel va ser el primer a presentar-s'hi i les reunions es van fer al seu propi despatx.

Puc dir ben alt que ell mai no em va «demandar» res a canvi i tan sols sempre es va conformar en «gaudir» de la meva modesta però sincera amistat, que sempre més vam compartir.

Quan ara fa un parell d'anys se'ns va convocar a uns quants per tal de posarnos a treballar per fer la primera part de la història del GEIEG, vam coincidir en

aquella comissió. Però en Miquel ja estava «tocat». Primer la Dolors i després ell. Però tot i així, les seves opinions, els seus esbossos, els seus records personals i les seves vivències van ser un bon ajut per a la nostra tasca.

Quan la Dolors, la seva esposa, va morir, en Miquel era a la clínica també com a pacient. Una estona abans de sortir per assistir a la missa ens vam quedar sols, i ell va trencar aquell silenci que se sol produir en moments semblants, em va dir que el metge li acabava de dir que ell tenia vida per molt poc. A mi això em va afectar, però vaig tractar de dissimular-ho, callant, com aquell que no ha sentit a dir res.

Avui en Miquel Gil Bonància ja és història.

Uns el recordaran d'una manera o d'una altra: esport, art, publicista, periodista, bon gourmet...

Jo el recordaré com el bon amic que va ser sempre. Un amic que des d'allà no em farà retret d'haver-li quedat a deure una sortida a Palamós, a menjar gambes. Tantes vegades com l'havia anat a veure, ara fa poc a la residència Les Oliveres de Sant Gregori, m'ho havia demanat, qui sap si sabent que ja mai no hi podríem anar junts.

Reposa en pau, amic Miquel, que l'amistat que ens has deixat com a penyorra la servarem en lloc privilegiat per sempre més.

Jaume Curbet i Boj

Miquel Gil, campió de Catalunya de salt d'alçada (1935)

